

WAAROM GRIJPT GOD NIET IN?

WILKIN VAN DE KAMP

Voor tekstvermelding is, tenzij anders aangegeven, gebruik gemaakt van de Herziene Statenvertaling. Bij andere vertalingen geldt als afkorting:

BGT = Bijbel in Gewone Taal

GN = Groot Nieuws Vertaling

HB = Het Boek

NB = Naardense Bijbel

NBG = Bijbelvertaling van 1951 van het Nederlands Bijbelgenootschap

NBV = Nieuwe Bijbelvertaling

WV = Willibrordvertaling

WAAROM GRIJPT GOD NIET IN?

Copyright © Wilkin van de Kamp

Omslagontwerp: Glenn van der Mull | Vrij Zijn

Druk: Wöhrmann B.V. Zutphen

Jaar van uitgave: november 2016 (oplage 3.000)

Tweede druk: mei 2017 (oplage 3.000)

Uitgave: Vrij Zijn, Postbus 161, 7120 AD Aalten, Nederland

www.vrijzijn.nl

info@vrijzijn.nl

ISBN 978-94-90254-63-6

NUR 707, trefwoord: geloofsopbouw

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Zorg dat je blijft geloven,
en dat je vanbinnen eerlijk bent tegenover God.
Sommige christenen vonden dat niet belangrijk.
Daardoor is hun geloof nu verdwenen,
net zoals een schip dat gezonken is.*

PAULUS in 1 Timoteüs 1:19, BGT

Inhoud

Voorwoord	9
1: Een buitengewoon wonder	13
2: Waarom geneest God niet iedereen?	23
3: Waarom grijpt God niet in?	61
4: Waarom beschermt God ons niet?	91
5: Hoopvol uitzien naar wat komen gaat	119
Nawoord	141
Over de auteur	142
Andere titels van de auteur	145
Dankwoord	149
Eindnoten	151

Voor onze
vrienden van de straat

Hector • Leonidas • Moises

Voorwoord

Dit boek gaat niet over de vraag of God vandaag de dag wel of niet mensen geneest. Daarover heb ik geen enkele twijfel. Ik voel me bevoorrecht te zien hoe Jezus telkens weer mensen geneest van allerlei kwalen, psychische ziekten en lichamelijke aandoeningen als we bidden voor de zieken. Wereldwijd komen miljoenen niet-gelovigen tot geloof op grond van tekenen en wonderen die God doet. Met heel mijn hart geloof ik dat God nog veel meer wonderen in ons midden wil doen dan we tot nu toe gezien hebben. Toch is het een gegeven dat niet alle zieken genezen, dat God niet altijd ingrijpt en dat Hij niet altijd beschermt. Hoe gelukkig je je ook voelt, hoe goed je alles ook op de rit hebt; op een dag zul je met een van deze vragen te maken krijgen:

Waarom geneest God niet iedereen?

Waarom grijpt God niet in?

Waarom beschermt God ons niet?

In mijn worsteling met deze vragen heb ik voor mijzelf een antwoord gevonden. Voor sommigen is mijn antwoord confronterend en voor anderen heel verrassend: *alle antwoorden worden gevonden in Gods liefde*. Want God is liefde. Het probleem is dat ons idee van liefde zo anders is dan die van God. God spreekt de taal van de volmaakte liefde. Dat is niet onze moedertaal. Niemand van ons krijgt deze taal zo onder de knie dat hij Gods antwoord ten volle kan begrijpen. Onze liefdestaal heeft een te kleine woordenschat. We hebben geen woorden voor de allesomvattende en allesoverstijgende liefde van God. Onze kennis over God en ons begrip van God is gewoon te beperkt. Gods liefde speelt zich op een ander niveau af dan onze woorden en gedachten. We kunnen zijn liefde aannemen, maar nooit bevatten. Gods liefde is onverklaarbaar en oneindig onbegrijpelijk.

Sommige christenen kunnen niet leven zonder sluitende verklaringen en antwoorden op onze waarom-vragen. Zij zetten de heilige hakken in het zand. Laat ik eerlijk zijn. Lange tijd kon ook ik niet omgaan met onopgeloste vraagstukken of verschil in theologie of beleving. Dogma's boden

mij veiligheid. Daar mocht je niet aan komen. Ik heb mogen ontdekken dat worstelen een zegen kan zijn. Het dwingt je om op zoek te gaan naar antwoorden. Jezus gaf ons deze belofte: 'Vraag en er zal je gegeven worden. Zoek en je zult vinden. Klop en er zal voor je worden opengedaan' (Matteüs 7:8, NBV). We vragen voordat het ons wordt gegeven. We zoeken voordat we het vinden. En we kloppen voordat ons wordt opengedaan. Wie met God durft te worstelen zal ontdekken dat het bestaan van God en zijn liefde voor ons niet afhangt van onze omstandigheden. Het is mogelijk om God te vertrouwen in alle oneerlijkheid van het leven. Laten we daarom eerlijk zijn: niemand weet alle antwoorden. Maar ik ken Iemand die ze wel heeft. Hoe meer mijn omgang met God zich verdiept, hoe meer ik Hem vertrouw. En hoe meer ik Hem vertrouw, hoe minder behoefte ik heb om alles te begrijpen.

Waarom ik dit boek geschreven heb? Omdat ik christenen op weg wil helpen een antwoord te vinden op de eerder gestelde vragen. Ik vind het pijnlijk, verdrietig en werkelijk onnodig dat het geloof van zoveel christenen schipbreuk heeft geleden, omdat zij geloofden dat God hen voor alle problemen zou sparen. Op het moment dat ze geconfronteerd werden met ziekte en lijden viel hun beeld van God aan diggelen. Ze werden cynisch en zetten hun geloof overboord: 'Als God dit in mijn leven toelaat, dan hoef ik Hem niet meer.'

Bovendien wil ik een brug bouwen tussen de streep-theologie en de claim-theologie. De streep-theologie staat voor christenen die geloven dat God de gaven van de Geest heeft beperkt tot de apostolische tijd die zou zijn afgesloten. Spreken in tongen, profetie, genezing van zieken en uitdrijving van boze geesten zouden opgehouden zijn bij de totstandkoming van de Bijbel. Ergens in de tweede eeuw zou er 'van Hogerhand' een streep zijn gezet. Waar de streep-theologie gelooft dat God *niet meer* geneest, gelooft de claim-theologie dat God *altijd* geneest. Door genezing te proclameren (te claimen) en ernaar te handelen zal je genezing ontvangen.

Ik heb gezien hoe in beide kampen christenen teleurgesteld het geloof overboord hebben gegoooid en worstelend ten onder zijn gegaan. Met de apostel Paulus wil ik iedereen oproepen: 'Zorg dat je blijft geloven, en dat

je vanbinnen eerlijk bent tegenover God. Sommige christenen vonden dat niet belangrijk. Daardoor is hun geloof nu verdwenen, net zoals een schip dat gezonken is' (1 Timoteüs 1:19, BGT). Het is de hoogste tijd om eerlijk te zijn en afstand te nemen van extreme opvattingen die het Lichaam van Christus geen goed doen. God is groter dan onze theologie en Hij is groter dan onze ervaringen.

God is zó God. Hij doet alles op zijn manier. Wij leven in de tussentijd: de tijd tussen de hemelvaart en de wederkomst van Jezus. In de tussentijd hebben we de Heilige Geest ontvangen om de bediening van Jezus met kracht voort te zetten. In de tussentijd grijpt God nog niet volledig in omdat zijn liefde zo groot is; Hij wil dat zoveel mogelijk mensen gered worden. In de tussentijd verkiest God tijdelijk lijden boven eeuwig verloren gaan. In de tussentijd begrenst Gods liefde zijn kracht om ons te beschermen tegen onszelf; wij kunnen het niet aan om Jezus te zijn. In de tussentijd zitten we samen in de boot, op weg naar de overkant: het herstel van alle dingen. De tussentijd is daarmee de tijd van geloven zonder altijd te zien; we hebben Jezus lief zonder Hem ooit gezien te hebben en zonder Jezus nu te zien geloven we in Hem en ervaren we een onuitsprekelijke, hemelse vreugde (1 Petrus 1:9).

Het is mijn wens dat je gaat verlangen om meer van Gods liefde en kracht te zien én dat je meer en meer gaat uitzien naar Gods nieuwe wereld die komen gaat. Ik nodig je uit om weer aan boord te komen en ik bid dat dit boek je helpt aan boord te blijven om samen de bediening van Jezus voort te zetten totdat Hij komt. Dan zullen we geen uitleg meer nodig hebben. Dan zal Hij zelf het antwoord op alle onbeantwoorde vragen zijn.

Wilkin van de Kamp

Een buitengewoon wonder

*Stel dat ik morgen wakker word
en alles blijkt gewoon weer te zijn
zoals het was.*

CORLIEN

Hoofdstuk 1

's Morgens gaat Corlien vroeg haar bed uit. Het duurt wel even voordat haar medicijnen werken zodat ze kan lopen en zich kan douchen en aankleden. Bij het opstaan staat haar rechterarm, maar vooral haar been en voet in een pijnlijke, spastische dwangstand waardoor ze bijna niet kan lopen. Ze heeft zin in het weekend dat voor haar ligt. Samen met Fred heeft ze een chalet gehuurd op het park waar de conferentie gehouden wordt. Hun beide dochters, schoonzoons en haar vriendin met haar man zijn meegekomen. Corlien heeft de ziekte van Parkinson in een ver gevorderd stadium. In wezen heeft ze al afscheid genomen van haar man en kinderen. Twee jaar geleden hebben Corlien en Fred de Paasconferentie 'Het wonder van het kruis' bijgewoond. Dit onderwijs had ze nog niet eerder gehoord, terwijl ze toch al haar hele leven in de kerk zit. Ze wist en geloofde van harte dat het waar was dat Jezus is gestorven aan het kruis. Dat haar zonden zijn vergeven. Maar dat Jezus zeven keer heeft gebloed en waarom en waarvoor, dat wist ze niet. Ze weet waarom ze dit een tweede keer wil horen. Het is zo indrukwekkend te beseffen en te doorgronden dat de liefde van Jezus voor ons zo groot is. Ze wil dolgraag dat haar kinderen dit ook horen, voordat...

Op de avond van Goede Vrijdag spreek ik over de geseling van Jezus en het vierde wonder van het kruis. De verminking van Jezus' lichaam heeft een diepe betekenis: in zijn striemen is ons genezing geworden. Zoals de Man zonder zonde al onze zonden op zich nam, zo heeft de Man zonder ziekte al onze ziekten op zich genomen. In elke geselslag - die zijn volmaakte lichaam verscheurde - nam Jezus elke verwoestende en ongeneeslijke ziekte op zich. Zo werd Hij 'vertrouwd' met al onze ziekten en pijnen. In zijn onmenselijke verminking ligt onze bovennatuurlijke genezing!

Terwijl Corlien in haar rolstoel zit te luisteren komen allerlei vragen in haar op. Ze staat met één been in het graf en is helemaal op. De snelle aftakeling is vreselijk. Hoe moet ze dit nu zien? Ze snapt er niets van. Vele keren heeft ze mensen op een wonderlijke manier genezen zien worden tijdens conferenties en genezingsdiensten. Maar nog veel meer mensen zag ze *niet* genezen. Er sterven dagelijks mensen, volwassenen en kinderen, aan vreselijke ziekten. Dat snapt ze niet. Ze worstelt daar vaak mee: waarom geneest God niet iedereen? Langzamerhand heeft ze die vraag losgelaten, omdat ze beseft dat ze daar toch nooit uitkomt. Ze heeft het volste vertrouwen dat God de antwoorden heeft en dat Hij altijd bij haar is. Voor haar is een wonder niet meer belangrijk. Ze heeft vrede met het feit dat haar leven niet lang meer zal duren. Maar nu hoort ze weer die ene zin: 'In zijn striemen is ons genezing geworden.' Ze is blij met de uitleg en opnieuw onder de indruk van Jezus onze Geneesheer. De vragen overvallen haar opnieuw. Ze heeft geen enkele verwachting. Ze weet niet dat aan het einde van de dienst voor de zieken gebeden gaat worden. Daar is ze helemaal niet mee bezig.

Als het onderwijs is afgelopen nodig ik de zieken uit om hun hand op te steken als ze gebed voor genezing willen ontvangen. Corlien is onder de indruk van de enorme hoeveelheid handen die worden opgestoken. Terwijl het gebedsteam zich in de zaal begeeft, begin ik te bidden voor de zieken en daag ik de mensen uit om ook voor elkaar te bidden. Ik vraag de gezonde deelnemers en het gebedsteam om God te vragen voor wie Hij wil dat ze zullen bidden. Corlien steekt ook haar hand op. Ze is niet meer op zoek naar genezing, maar omdat ze ziek is vindt ze het goed dat anderen voor haar bidden. Iemand van het gebedsteam komt met een vriendelijke blik

naar haar toe. Snel staat Corlien op uit haar rolstoel en zegt tegen hem: 'Ik kan wel staan hoor!' De man antwoordt: 'Is goed hoor.' Ook de vrouw die voor Corlien zit, draait zich naar haar om en wil met haar bidden. Fred gaat achter haar staan en bidt mee. Corlien laat het over zich heen komen.

Corliens dochter Ellen en haar man Tristan zitten links naast haar in de rij. Iedereen bidt voor iemand. Tristan bidt voor Ellen. Zij raakt onder-tussen in een heftige discussie met God. Vóór de conferentie hadden ze nog tegen elkaar gezegd dat ze geen zin hadden in een genezingsdienst dit weekend. Ze waren blij geweest dat er geen genezingsdienst op het pro-gramma stond. De teleurstelling dat haar moeder niet genezen zou worden kon Ellen niet meer aan. Deze genezingsdienst komt dan ook onverwacht voor hen. Ellen denkt: 'Nee hè, hier moet ik niet wezen!' Maar om er nu uit te lopen vindt ze ook raar, dus blijft ze maar. Opeens krijgt Ellen sterk het gevoel dat ze naar haar moeder moet kijken. Ze hoort de woorden in haar hart: 'Kijk naar rechts!' Maar ze wil helemaal niet naar rechts kijken. Woest is ze, omdat ze hierin is beland. Ze zegt tegen God: 'Als we hier dan zo nodig moeten zijn, moet er ook iets gebeuren. Geen grappen God! Ik kan het echt niet meer! Géén grappen, want ik loop weg en ik kom niet meer terug!' Ergens voelt Ellen dat er iets met haar moeder gebeurt en dat maakt haar boos. Ze denkt: 'Dit is een gevoel dat U mij niet moet geven als het niet waar is. Want Parkinson is iets wat niet te genezen is. En ik wil wel geloven dat U dat kan, dat weet ik, maar we hebben al heel veel gene-zingsdiensten meegemaakt en dan gebeurde er niets. Als ik het gevoel krijg dat er iets gaat gebeuren en het gebeurt niet... wat dan?' Ellen weet dat de kans groot is dat haar moeder binnenkort zal overlijden. Ze zijn er allemaal mee bezig; wat ze zullen doen als moeder nog zieker wordt en dood zal gaan. Daarom zegt ze tegen God: 'Geen flauwekul, geen halve zooi, want ik loop weg. Dat kan ik niet. Dat is zo klaar als een klontje.' Ineens kijkt Ellen toch naar rechts en ziet dat ze met haar moeder aan het bidden zijn. Ze ziet niets bijzonders, maar weet dat er iets is - dat er iets goeds gebeurt. Omdat ze niet ziet wat, kijkt ze naar andere mensen en begint zachtjes voor hen te bidden. Op een gegeven moment gaat Corlien lopen. 'Gaat ze nou lopen om te testen?' schiet het door Ellen heen. Dat deed haar moeder wel vaker en dan zei ze meestal: 'Nee niets hoor, het is nog niet over.' El-len houdt haar hand op de knip. Ze blijft gereserveerd, maar blijft bidden.

Ondertussen weet Corlien dat er iets bij haar verandert. De man die voor haar bidt legt zijn ene hand op haar schouder en de andere op haar hoofd. Tijdens het bidden merkt ze geen verandering. Direct daarna voelt ze op eens een golf van warmte door haar lichaam gaan, maar ook om haar heen in de rij. Ze voelt een kracht die ze moeilijk kan omschrijven. Ze voelt de aanwezigheid van de Heilige Geest als een dikke, sterke, warme lucht. In haar hoofd voelt ze een gek, strak gevoel - alsof er een netje om het achterste deel van haar hersenen zit dat eraf getrokken wordt. Ze weet dat er iets verandert, maar heeft geen idee wat dat is. In ieder geval heeft ze een heel vrij en ruim gevoel in haar hoofd. Ze voelt dat ze zich beter kan bewegen.

Ik vraag of mensen die genezing of verandering ervaren naar voren willen komen. Corlien twijfelt. Ze heeft werkelijk geen idee wat er is gebeurd. Ze loopt zonder moeite naar voren en vertelt dat ze de ziekte van Parkinson heeft, in een vergevorderd stadium. Ze vertelt dat ze voelt dat het nu anders is, maar dat ze geen idee heeft wat. Ik stel haar op haar gemak door te zeggen dat ze gewoon maar een beetje rond moet gaan lopen en dat ze er dan vanzelf wel achter zal komen. Tijdens haar rondje pakt ze voor de grap een paar stoelen op. Dat gaat prima. 'Wat ben ik nou aan het doen?' denkt ze. Ze schaamt zich nergens voor. Niets interesseert haar meer, al kijkt iedereen naar haar. 'Dit kan niet waar zijn,' denkt ze. 'Dit kan helemaal niet! Ben ik gek geworden? Dit kan toch niet? Wat loop ik makkelijk! Wat is dit toch?' Ze loopt naar Fred en de kinderen. Ze hebben haar zien lopen met die stoelen. Fred heeft haar gevolgd en blijft maar kijken. Hij durft en kan het niet geloven. Corlien loopt gewoon! Ze haalt haar vriendin uit de rij en vraagt: 'Zie jij wat? Loop ik gewoon? Ben ik anders?' 'Ja!' zegt ze. 'Is het echt zo?' 'Ja!' zegt haar vriendin weer. 'Je ziet er echt anders uit!' Ellen staat op een afstandje te kijken. Ze kijkt naar het gezicht van haar moeder en ziet het direct: haar mimiek is goed! Die was hiervoor helemaal anders, die was er bijna niet meer. Ze denkt: 'Nou, als U de mimiek terug kunt geven, dan zou dat al mooi zijn. Dan zal mama zich zo fijn voelen!' Ze gaat onderhandelen met God: 'Kan er niet nog wat bij?' Ondertussen blijft ze bidden en achter haar moeder aan lopen. Ze volgt op de voet wat Corlien doet. Ze is bang dat het niet waar is wat ze ziet. Met haar eigen ogen ziet ze dat de mimiek goed is, maar toch... Daarom loopt ze naar achteren om vanuit het gangpad te kijken wat er gebeurt. Dan vraagt Corlien aan

Ellen: ‘Zou ik ook kunnen dansen?’ Ellen zegt: ‘Ga maar dansen! Probeer het maar!’ ‘Ja hoor, kijk nou, ik kan dansen!’ roept Corlien. Ze pakt weer een paar stoelen op en dat gaat ook goed. Nu weet ze dat het goed is. Als ze terug op haar plek is, zegt Tristan: ‘Je moeder is genezen hoor.’ Ellen weet ineens dat het waar is, dat het geen grap is. Dat zou God nooit met haar moeder uithalen. Corlien loopt weer naar voren en vertelt wat er is gebeurd. Er wordt ondertussen voor iedereen die nog gebed wil een rij van mensen gemaakt om hen te zegenen. Iemand vraagt of Corlien mee wil bidden voor de andere zieken. Ze is volkomen in shock van haar eigen wonder en antwoordt: ‘Sorry hoor, daar heb ik nu geen tijd voor. Ik heb wel wat anders te doen.’ Ze gaat proberen over een lijn te lopen. De man die voor haar heeft gebeden staat bij haar en kijkt vol verwachting mee. Corlien loopt zonder problemen in een rechte lijn. Haar evenwicht werkt weer prima. Ongelooflijk! Als in een roes staat ze daar ineens te beseffen dat de Parkinson echt totaal anders is. En ook al is het niet helemaal verdwenen, God heeft een wonder gedaan. Iedereen om haar heen is blij en diep onder de indruk. Veel mensen klappen, juichen, zingen, huilen en danken God. Wat een avond.

Volkomen verbijsterd en zonder enige moeite duwt Corlien even later Ellen in haar rolstoel naar het chalet. Haar andere dochter en haar man zijn deze avond in het chalet gebleven. Als Corlien lopend, vrolijk en gek blij binnen komt lopen zegt ze: ‘Ja, het is een beetje gek hoor, maar ik geloof dat ik genezen ben!’ Corlien is zich ineens flitsend en soepel aan het bewegen en laat zien wat ze allemaal kan. Ze kan niet anders dan lachen en is druk en actief. Zo hebben ze haar in jaren niet gezien. Ze is kinderlijk blij en enthousiast. Haar dochter zegt: ‘Het is net of je even in de hemel bent geweest, zo zie je er uit. Ik moet het eerst zien en dan geloven. En terwijl ik het zie geloof ik het niet en ook weer wel. Dit kan niet, je bent zo niet mama, zoals je gisteren nog was.’ Haar man kijkt het rustig aan en ziet dat het is zoals het is. De manier waarop hij kijkt: zo simpel. Het klopt.

Ze overleggen wat Corlien nu met haar medicijnen moet doen. Zal ze ermee stoppen? Dat lijkt niemand een goed plan. Eerst maar eens kijken hoe het er morgen voor staat. Ze heeft dinsdag toch een afspraak bij de neuroloog om te overleggen over een mogelijke hersenoperatie. Corlien

weet zeker dat ze anders is omdat ze zich beter kan bewegen. Ze kan weer allerlei dingen tegelijk. Haar handen beven niet meer zo als zij ze langzaam naar beneden doet. Dat God een wonder heeft gedaan, daar twijfelt niemand aan. Ze durven haast niet te gaan slapen. De spanning over hoe het morgen zal zijn is er bij iedereen. Maar niemand zegt het. Snel vliegt het door Corliens hoofd: 'Stel dat ik morgen wakker word en alles blijkt gewoon weer te zijn zoals het was. Dat ik morgen weer..., in de rolstoel..., weer stijf..., weer niet kunnen... nee, dat kan ik echt niet hoor, Heer.' Dan spreekt ze zichzelf toe: 'Niet aan denken, gewoon vertrouwen Cor! Je hebt het toch zelf gevoeld?' Vol verwondering, verbazing, hoop, angst en twijfel kruipen ze in bed. Fred zegt: 'Cor, we zien het morgen wel. Ik weet het ook niet, de Heer weet het.' Ze vallen biddend in slaap.

De volgende ochtend doet Corlien haar ogen open en hoeft ze geen moment na te denken over wat er is gebeurd. Ze weet het meteen: ik ben goed. Ze kan zo haar bed uitstappen. God heeft een wonder gedaan! Zie je wel, niks geen dwangstand! Ze kan gewoon opstaan. Ze springt haar bed uit en loopt zonder nadenken in haar ondergoed de kamer in. Haar schoonzoon staart haar aan. Hij zit wakker te worden. Corlien bestookt hem met vragen: 'Loop ik gewoon? Loop ik echt gewoon, Hermen? Moet je zien!' 'Ja hoor, gewoon,' zegt hij. 'Weet je wel zeker hoe het eerder nog was?' vraagt Corlien. 'Ja, natuurlijk.' Corlien verontschuldigt zich voor haar drukke gedoe en bedenkt geen moment dat ze hem confronteert met haar verschijning in ondergoed. De anderen komen op het geluid af om te kijken hoe het gaat. Corlien heeft nog steeds geen enkele dwangstand en vliegt heen en weer door de kamer om te laten zien wat ze kan. Ze is niet te stuiten. Hoe kan dit nou? Fred kijkt en kijkt en zegt niks.

Ze maken zich klaar, want de eerste dienst van de tweede dag begint al gauw. Ze lopen met z'n allen naar de zaal. Haar rolstoel heeft Corlien thuisgelaten. De hele dag kan ze tijdens alle diensten gewoon staan, zitten, haar handen in de lucht houden en ja, ook dansen. Ze wordt totaal niet moe. Ze staat natuurlijk bol van de adrenaline en is alleen maar blij. Helemaal vol van blijdschap en dankbaarheid. Sprakeloos, verward en dolblij door elkaar. Ze wordt naar het podium gehaald om te vertellen wat er is gebeurd. Ze staat te trillen op haar benen. Dit keer niet van de Parkinson maar van alle emoties.

Terwijl ze terugloopt naar haar plaats wordt ze aangeschoten door een jonge man. Hij zegt: 'Drie maanden geleden is mijn vrouw overleden aan borstkanker. Ze was nog heel jong, pas zesendertig jaar.' Hij kijkt Corlien met grote vragende ogen aan. Ze staat te stotteren, kijkt hem aan en weet niet wat ze zeggen moet. Ze zegt: 'Wat verschrikkelijk voor je, ik weet het ook niet.' Zijn ogen staan boordevol verdriet. Corlien troost hem door even haar arm op zijn schouder te leggen en kijkt hem weer aan. 'Wat knap dat je hier bent man, en dat je me aanspreekt! Echt knap.' De tranen springen in haar ogen. Ze bidt voor hem zonder veel te zeggen. De confrontatie met hem - met die andere werkelijkheid - raakt haar enorm. Verward loopt ze naar haar plaats. Alle vragen die ze eerder ook had, beginnen weer van voren af aan. 'Waarom deze vrouw Heer? Waarom moet die man alleen verder? En waarom blijf ik leven? Zij had nog zoveel te doen hier op aarde. Oh Heer, waarom ik niet? Heer, help me hiermee om te gaan. Ik was er klaar voor om te sterven! En nu ben ik voor een groot deel genezen van een ongeneeslijke ziekte. En zij? En hij? Hoezo? Waarvoor?' Zoveel lijden, zoveel pijn, zoveel vragen. Ze kijkt ze allemaal weer recht in de ogen. Aan het einde van de Paasconferentie vierden we samen met alle deelnemers het avondmaal. Er wordt gehuild, getroost, gelachen en gedanst. Diep dankbaar en vol van Gods grootheid gaan de mensen weer naar huis.

Fred en Corlien blijven met hun gezin nog een nachtje op het vakantiepark om na te praten en bij te komen. Opnieuw stapt Corlien de volgende morgen zomaar haar bed uit. Ze kan nog niet bevatten wat voor groot wonder God heeft gedaan. Voor het eerst sinds jaren maken ze een boswandeling. Aan het einde van de dag nemen ze afscheid van de kinderen en stapt iedereen in zijn eigen auto. Tijdens de terugreis zeggen Fred en Corlien niets tegen elkaar. Ze kijken wat voor zich uit en rijden op de automatische piloot richting huis. Daar pakken ze samen de auto uit. Corlien heeft niet in de gaten dat ze zonder moeite mee kan helpen. Fred tilt haar rolstoel eruit en zet hem op zijn vaste plek in de hal. 'Zo, die mag hier blijven staan en komt de deur niet meer uit!' zegt Corlien. Ze zet een was aan en maakt een kop koffie voor hen tweeën. Daar zitten ze dan. Wat een weekend! Wat een Pasen! Ze kijken elkaar aan en zeggen lange tijd niks. Ze zijn moe en vol energie tegelijk en kruipen snel lekker in hun eigen bed. Ze bedanken God met weinig woorden voor zoveel liefde en voor zijn ingrijpen.

De volgende dag vragen ze zich af wat Corlien nu moet doen met haar medicijnen. Wat kan er gebeuren als je met medicijnen tegen Parkinson stopt? Als ze de bijsluiter lezen worden ze daar niet veel wijzer van. Ze kan niet zomaar stoppen met die medicijnen, omdat ze invloed hebben op haar hersenen. Allerlei vervelende en soms ingrijpende bijwerkingen staan erin beschreven, dat je ze op tijd moet innemen en wat je moet doen als je ze vergeten bent. Maar welk risico ze loopt als ze de medicijnen afbouwt staat nergens. Ze zullen het aan de neuroloog vragen. Corlien en Fred praten over wat ze de neuroloog gaan vertellen. Hoe vertel je een medisch specialist - van wie je niet weet of hij in God gelooft - dat God een wonder heeft gedaan? Ze zijn erg benieuwd hoe hij zal reageren. Drie weken geleden belde hij nog op om te zeggen dat Corlien er goed aan zou doen een hersenoperatie te overwegen. En nu? Wat zal die man raar opkijken! Ze besluiten dat ze hem niets vertellen voordat hij Corlien heeft getest, omdat hij anders bevooroordeeld zal zijn. Ze spreken af dat Fred het testen zal filmen en dat ze het gesprek op hun mobieltje opnemen. Ze hopen dat de neuroloog daarmee akkoord gaat. Ze beseffen dat er veel vragen op hen af zullen komen. Corlien wil zichtbaar maken wat voor groot wonder God heeft gedaan.

De volgende dag is het zover. Fred en Corlien zitten in de wachtkamer van de afdeling neurologie. Licht gespannen wachten ze op de neuroloog. Corlien kan haar lachen bijna niet inhouden. Ze moet zich beheersen, maar is een en al glimlach. Dokter Hofstee haalt hen op uit de wachtkamer. Hij kijkt hen vriendelijk aan, geeft hen een hand en nodigt hen uit in de spreekkamer. Dan vraagt hij aan Corlien: 'Hoe gaat het met u?' Ze zegt: 'Goed.' Hij kijkt haar onderzoekend aan. 'Ik heb een vraag aan u,' zegt Corlien. 'Zou u bij mij de neurologische tests nog eens willen doen?' Hij zegt: 'Ja, dat wil ik wel, maar hoezo?' Corlien zegt: 'Dat vertel ik straks wel, maar ik zou graag willen dat u mij eerst test.' Opnieuw vraagt hij: 'Maar hoezo? Wat is er?' Omdat hij zo aandringt en Corlien merkt dat ze er niet helemaal onderuit komt zegt ze: 'Er is iets veranderd, maar ik weet niet wat.' 'Maar hoezo?' zegt hij nogmaals. Corlien lacht een beetje en reageert: 'Test me eerst maar.' Ze vraagt of hij het goed vindt als Fred het testen filmt. Hij vindt het prima. De neuroloog onderzoekt de verschillende functies van haar motoriek. Corlien moet over een lijn lopen voor

het testen van haar evenwicht. Het gaat heel goed, al is ze wel een beetje wiebelig van de spanning, maar ze zeilt niet door de kamer zoals eerst. Daarna moet ze haar armen in de lucht steken en met haar handen net doen of ze een lamp in een fitting draait. Eerst met één hand, daarna met twee handen tegelijk. Dat gaat goed. Nu moet ze een fitting indraaien, terwijl hij haar andere arm ronddraait. Ze weet hoe dat altijd ging en ze weet niet wat ze ziet! Aan de dokter ziet ze niets. Hij kijkt neutraal. Hij test het beven en de rigiditeit in haar armen. Eerst haar linkerarm. Die gaat zonder problemen op en neer. Haar rechterarm die altijd het slechtst was gaat ook goed, maar is iets schokkerig. Hij zegt: 'Dat gaat heel goed! De rechterarm heeft nog een klein beetje rigiditeit, maar echt heel weinig en verder gaat het prima!' Dan moet Corlien haar voeten om de beurt op en neer kleppen. Dat gaat ook goed. Haar rechtervoet ietsje onregelmatig. Links gaat prima. De neuroloog kijkt haar met grote, verwonderde ogen aan. Hij is stil, laat alles op zich inwerken, waarna hij zegt: 'Dat is een spectaculaire verbetering!' Hij gaat achter zijn bureau zitten en schuift wat met zijn stoel. Hij kijkt Fred en Corlien opnieuw aan met een verbaasde blik, die overgaat in een grote glimlach, gevolgd door grote vertwijfeling. Hij zegt: 'Ik weet niet goed wat ik moet zeggen. Ik moet er even van bijkomen. Dit heb ik nog nooit meegemaakt. Het is echt ongelooflijk!' Hij twijfelt niet. 'Uw mimiek is weer helemaal normaal!' zegt hij dan. Hij ziet het met zijn eigen ogen, maar kan het niet geloven. Hij vraagt wat er is gebeurd. Fred en Corlien vertellen hem over de conferentie en dat er gebeden werd voor de zieken en dat Corlien voelde dat er verandering was, maar dat ze ook niet wist hoeveel er is veranderd. Dan vertelt de neuroloog dat hij al had gezien dat er iets anders was toen hij Corlien in de wachtkamer zag zitten, maar hij kon het niet plaatsen. Corlien vertelt dat ze geloven dat God haar heeft genezen toen er voor haar werd gebeden. Dat ze direct voelde dat er iets helemaal anders was. Alsof er een strak netje uit haar hoofd werd weggetrokken. De arts zegt: 'Het is niet helemaal voor honderd procent weg, maar de Parkinson is bijna niet terug te vinden, op een lichte rigiditeit in uw rechterarm na.' Hij is enorm blij voor hen en zegt: 'Zo ziet u maar, wij medici weten nog lang niet alles en we kunnen ook niet alles verklaren.' Hij is weer een poosje stil en Corlien maakt van dit moment gebruik om te vragen hoe het nu verder moet. Hij adviseert haar om de medicijnen stap voor stap af te bouwen en te kijken hoe dat gaat. Hij heeft geen ervaring

met afbouwen van medicatie omdat dit nooit voorkomt. Ja, een enkele keer bij oudere mensen, wanneer ze minder bewegen en minder actief zijn, maar niet omdat de ziekteverschijnselen afnemen. Ze mag het uitproberen en als ze merkt dat ze meer last krijgt kan ze de dosis wat verhogen. Hij denkt dat haar lichaam zal aangeven wat het nodig heeft, en dat ze daarnaar moet luisteren. 'Niet te snel afbouwen,' zegt hij, 'en ontdek maar wat er gebeurt. U mag altijd bellen wanneer u niet weet wat te doen.' Corlien voelt zich gerustgesteld en heel blij. 'Geniet ervan!' zegt hij lachend. De hersenoperatie is van de baan!¹

Waarom geneest God niet iedereen?

*Gelukkig is degene
die aan Mij geen aanstoot neemt.*

JEZUS in Lucas 7:23, NBV

Hoofdstuk 2

Door de genade van God zien we op onze conferenties wonderen gebeuren. Als we na het onderwijs bidden voor de zieken, voel ik me bevoorrecht als ik zie hoe God mensen met allerlei lichamelijke ziekten en psychische aandoeningen geneest. Door de jaren heen heb ik in Jezus' naam gezwellen zien verdwijnen, zag ik knieschijven verschuiven en doven, blinden en verlamden genezen worden. Elke keer als iemand met reuma, een hernia, een astmatische aandoening, woordblindheid of welke ziekte of psychische aandoening ook geneest, voel ik me klein en ben ik blij en dankbaar. Zelf mocht ik beleven hoe God mij op wonderlijke wijze genas van onvruchtbaarheid en epilepsie. God is bijzonder genadig voor mij geweest. Toch worstel ik nog steeds met het gegeven dat God de één wel en de ander niet geneest. Ik vind het niet gemakkelijk om op een podium te staan en te zien dat een deel van de zieken genezen wordt, terwijl een ander deel niet genezen naar huis gaat. Ik weet dat er geen enkele bediening is waar God alle zieken altijd geneest. Ik weet ook dat dit niet ligt aan degene die voor de zieken bidt en al helemaal niet aan degenen die ziek zijn. Ik weet dat God in deze tijd niet iedereen geneest en ik zou willen dat het anders was.

Worstelen met wonderen

De eerste reactie op het boek van Corlien kwam - nog voordat we het hadden uitgegeven - van een van onze correctoren. Haar woorden raakten me. We worstelen allemaal met de wonderen die God doet en de vragen die dit oproept. Ze schreef: 'Ik vond het erg heftig om het boek te lezen. Wilde het bijna door de kamer smijten. Mijn moeder heeft ook een leven gehad van een en al lichamelijke ellende. Ik heb ontdekt dat ik veel dingen heb die zij ook heeft gehad. Niet fijn, zeker niet als je bedenkt waar ze aan is overleden: kanker. Er zullen altijd vragen blijven over genezing, maar dat betekent niet dat God willekeur toepast. Hij is en blijft voor mij mijn Vader: liefdevol, zorgend. Hoe ik dat zo kan ervaren? Dat kan alleen maar door de Heilige Geest, want menselijk gesproken snap ik helemaal niks meer van dit leven. Dat klinkt nogal zwaar, maar toch is het zo (af en toe). Ja, ik vond haar vragen heel eerlijk - haar twijfels en gevoelens - ook toen ze eenmaal dat wonder had ontvangen. Echt heel goed om te lezen. Zelf heb ik de laatste tijd serieus getwijfeld aan Gods goedheid, die dan toch zo willekeurig lijkt naar mensen toe. Kom mij niet aan met dat je er gewoon recht op hebt dat het goed met je gaat, dat God plenty voorspoed en gezondheid heeft en dat rondstrooit alsof het niks is. Ik geloof wel in Gods goedheid in z'n algemeenheid, maar voor ons als gezin weet ik het soms even niet meer. Heel eerlijk. Het is zoveel wat we al die jaren hebben meegemaakt. Ik ben er zo boos over geweest (af en toe). Mijn geloof is heel basic, niks geen slijtende knieën van het bidden. Gewoon soms alleen maar zuchten. Dat is ook gebed. Elke zucht hoort Hij, en daarin is Hij dan zo goed. Ik kom elke keer toch weer bij Hem uit, en mijn gezin ook. Gelukkig maar.'

Mag ik een nieuwe wereld? Deze is stuk!

Beseffen we wel dat de wereld na de opstanding en hemelvaart van Jezus niet is veranderd? We leven in een gevallen wereld, waarin zonde meer kapot maakt dan ons lief is. We leven in een gebroken wereld, waarin mensen met gebroken harten en gebroken dromen elkaar meer pijn doen dan hen lief is. We leven in vijandig gebied, waarin de duivel rondgaat als een brie-

sende leeuw om ons te intimideren en ons probeert van God weg te trekken. In deze wereld krijgen we allemaal te maken met soms hartverscheurend lijden, verdriet, pijn, ziekte en dood. Toen ik dit op Facebook deelde, reageerde iemand kort en krachtig: 'Mag ik een nieuwe wereld? Deze is stuk!' Een hartenkreet, waarin we het verlangen herkennen naar de nieuwe wereld die God ons heeft beloofd. Ondertussen zucht de hele schepping en ervaren we allemaal de weerbarstigheid van het leven aan den lijve. Het leven van Gods kinderen is niet zonder gevaar, ziekte of lijden. Tot Jezus terugkomt leven we in een wereld die bovenal de liefde en nabijheid van de Goede Herder nodig heeft. Daarom zijn de woorden die precies in het midden van Psalm 23 staan zo belangrijk: 'U bent bij mij!' Dát is wat Jezus ons belooft in Matteüs 28:20: 'Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld.'²

Het leven van Gods kinderen is niet zonder gevaar, ziekte of lijden

Jezus is pijnlijk eerlijk tegenover ons

Een aantal jaren geleden had ik een bijzondere ontmoeting met Victor en Christa Rosier. Ze vertelden mij over hun zoon Ephraïm die heel erg ziek was geworden. Geen dokter kon hem nog helpen en geen medicijn kon zijn pijn verlichten. Wat blijft er dan nog over? Victor en Christa hebben in deze tijd geworsteld met de uiteenlopende reacties en goedbedoelde adviezen van christenen die hen in verwarring brachten. Ik mocht een luisterend oor zijn. Na enkele woorden van Gods liefde en een gebed daalde Gods vrede op ons neer. Hij is er bij! We staan er nooit alleen voor! De psalmen uit de Bijbel werden Ephraïms dagelijkse medicijn. Ook voor Victor en Christa werd dit bijbelboek een bron van hoop en herkenning in de woestijnjaren. De psalmen van David waren Ephraïms favoriet. David, die regelmatig worstelde met Degene die hem het liefste was. Kort voor zijn sterven liet Ephraïm weten dat David precies zou begrijpen wat hij doormaakte en dat zijn held een van de eersten zou zijn die hij zou opzoeken als hij in de hemel kwam. Op Grote Verzoendag van dat jaar is Ephraïm overleden. Zijn grafsteen werd een rots waarop de woorden uit Psalm 89:27 staan geschreven: 'U bent mijn Vader, mijn God en de rots van mijn heil.'

In de maanden die volgden begon Christa haar rouwverwerking te combineren met schilderen, wat ze zo graag deed. Wat zou toepasselijker zijn dan het verbeelden van de psalmen? De keuze van de psalmen was verbonden met alles wat ze hadden meegemaakt. Welke psalmen vond Ephraïm mooi? Waar had hij veel aan gehad? Tijdens het schilderen bleken de oude liederen vorm te geven aan haar eigen worsteling met God. Vierentwintig van de honderdvijftig psalmen werden in zeven jaar op het doek gezet. Uiteindelijk zijn deze schilderijen in een boek samengebracht en mocht ik, samen met negentien andere schrijvers, een meditatie schrijven bij een van haar schilderijen.³

Een paar jaar later werd Christa opgebeld door een man. In een interview had Christa verteld hoe God hen na het overlijden van Ephraïm door dat dal van diepe duisternis had geleid. Niet eromheen, maar er dwars doorheen. En hoe je in dat dal genade en kracht ontvangt om door te gaan. Dat was hem in het verkeerde keelgat geschoten. Hij was ontzettend boos, omdat hij vond dat zij een zwakke God toonde. Een God die machteloos toekeek, terwijl zijn kinderen verdriet en pijn hadden. Zij zou genoeg nemen met lijden, terwijl ze helemaal niet hoefde te lijden. Christus' striemen waren onze genezing geworden en daarom hoefde een christen niet meer ziek te zijn, als ze maar genoeg geloof had gehad. Hij riep: 'Ik wil een God waar ik trots op kan zijn, die wonderen en tekenen doet!' Christa schreef later: 'Ik verbaas me elke keer weer als ik zulke uitspraken van christenen hoor. Deze mening is niet vol te houden. De realiteit is dat de meeste christenen in deze wereld te maken krijgen met lijden. Maar dat niet alleen, ook op grond van Gods Woord kun je het niet volhouden. Als je alleen al kijkt naar het leven van de christenen in het Nieuwe Testament wordt dat duidelijk. Ook na het lijden en sterven, de opstanding en hemelvaart van Jezus is de wereld niet veranderd. Nog steeds hebben de volgelingen van Jezus te maken met lijden. Paulus komt in de gevangenis terecht, Johannes wordt een banneling op Patmos en zo zijn er veel meer voorbeelden te noemen. Waarom kan God zijn doel niet op een wat prettiger wijze bereiken, vragen wij ons af. Kan God zich niet beter openbaren door het leven van zijn kinderen juist succesvol te maken, met een overvloed aan zegeningen? Dat zou nog eens een getuigenis zijn voor de wereld. Dat is het 'tsjakka-evangelie' dat in deze tijd wordt gepredikt: geloof en God geeft

je gezondheid, voorspoed en succes. Je mag je wensen op materieel vlak bij Hem bekendmaken, want we hebben een rijke Vader in de hemel die al onze wensen zal vervullen. Voorwaarde is natuurlijk wel dat je geloof groot genoeg is. Dit klinkt misschien wat cynisch, maar ik geloof dan ook niet in deze God. Ik kan het nergens in zijn Woord vinden. Jezus is pijnlijk eerlijk tegen ons: 'In deze wereld zul je verdrukking lijden, maar wees niet bang, Ik heb de wereld overwonnen. Neem je kruis op en volg mij!' ⁴

Geen voorkeursbehandeling in 'de tussentijd'

Het wordt tijd dat we wakker worden en gaan ontdekken wat het betekent om te leven in 'de tussentijd'. Het is de tijd tussen de hemelvaart en de wederkomst van Jezus: een soort interim-periode. De eerste komst van Jezus betekende nog niet het einde van alle verdriet en lijden in de wereld. Na zijn lijden, sterven en opstanding brak er nog geen hemel op aarde aan. Jezus is niet gekomen om ons leven in de tussentijd succesvol en aangenaam te maken. Wij lopen zelfs een groter risico dan de wereld, als wij doen wat Jezus zegt. Het navolgen van Jezus brengt conflicten, vervolging, verleiding en verzoeking met zich mee. Kiezen voor Jezus maakt ons leven niet makkelijker. In veel opzichten wordt het juist moeilijker. Jezus volgen kost je wat! Jezus zei onverbloemd dat ons geen betere behandeling te wachten staat dan Hijzelf gekregen heeft. ⁵ Omdat Hij gehaat werd, zullen ook wij gehaat worden. ⁶ Omdat Hij vervolgd werd, zullen ook wij vervolgd worden. ⁷ En omdat Hij gedood werd, zullen sommigen van ons ook gedood worden. ⁸ Jezus heeft nooit gezegd dat ons in de tussentijd niets ergs zal overkomen. Christenen krijgen in de tussentijd geen voorkeursbehandeling, in de zin dat de verschrikkingen van het leven ons bespaard blijven.

**Jezus heeft nooit
gezegd dat ons in de
tussentijd niets ergs
zal overkomen**

Gods liefde maakt het verschil

Als het toekomstbeeld dat Jezus ons schetst waar is, wie wil Hem dan nog volgen? Wat heeft Jezus ons te bieden dat zo aantrekkelijk is dat mensen besluiten christen te worden, wat het hen ook kost? De geschiedenis leert dat juist in tijden van barbaarse vervolging talloze mensen ervoor kozen om christen te worden. De Romeinse historicus Tacitus beschreef in het jaar 64 na Christus hoe keizer Nero massaal de christenen liet oppakken en doden: 'En aan hun sterven werden spotternijen gekoppeld: ze werden bijvoorbeeld bekleed met huiden van wilde dieren, verscheurd door honden; of aan kruizen genageld; of ze dienden, bestemd voor de vuurdood, bij het invallen van de avond als nachtelijke verlichting.'⁹ Juist in deze tijd van vervolging groeide het aantal christenen tegen de verdrukking in. Waar de wereld geregeerd werd door angst, leken de christenen op het moment dat zij de dood in de ogen keken geen vrees te kennen. De mensen zagen in hen een innerlijke kracht die sterker is dan de dood. Zij proefden iets van de volmaakte liefde van Jezus die alle angst laat verdwijnen.¹⁰ Zijn bovennatuurlijke liefde is zo aantrekkelijk dat velen besloten om - met gevaar voor eigen leven - christen te worden. Zijn liefde tilde hen uit boven alle moeilijkheden, bedreigingen en gevaren. Zijn liefde maakte hen moedig en gaf kracht om hun vervolgers te vergeven en te vertellen dat God van hen houdt. Zijn liefde gaf hen de bovennatuurlijke kracht om door te gaan als zij hier niet meer toe in staat waren. Gods liefde was en is het geheim van iedere christen, een kracht die ons onafhankelijk maakt van de omstandigheden. Gods liefde is de meest fascinerende, bovennatuurlijke kracht die er bestaat. Gods liefde maakt het verschil.

Het kruis is het begin van 'het herstel van alle dingen'

Sinds de hemelvaart van Jezus en de uitstorting van de Heilige Geest trekken christenen erop uit om de wereld te vertellen hoe God heeft ingegrepen om hen te verlossen van hun zonden. 'Als u met uw mond belijdt: Jezus is de Heer, en met uw hart gelooft dat God Hem uit de dood heeft opgewekt, wordt u gered. Want er staat geschreven: Iedereen die de naam

van de Heer aanroept zal worden gered' (Romeinen 10:9 en 13, GN). In de tussentijd vindt *volkomen redding* plaats voor iedereen die de naam van Jezus aanroept. Als Jezus terugkomt zal er *volkomen herstel* plaatsvinden. Dan zullen de machten van de duisternis en de dood totaal vernietigd worden en zal Jezus de heerschappij aan zijn Vader overdragen.¹¹ Dan zal het herstel van alle dingen plaatsvinden: 'Jezus moest in de hemel worden opgenomen *tot de tijd van het herstel van alles*, waarover God van oudsher heeft gesproken bij monde van zijn heilige profeten' (Handelingen 3:21, WV). Dan zal God alles in allen zijn en zal er niets vervloekts meer zijn.¹² Jesaja profeteerde over deze nieuwe tijd die zal aanbreken als Jezus terugkomt. Wij zijn op weg naar deze nieuwe wereld:

Als Jezus terugkomt zal er volkomen herstel plaatsvinden

Er zal een tijd van vrede komen

⁶ Als die koning komt, zal er vrede zijn. Een wolf speelt met een lammetje, en een panter ligt naast een bokje. Een kalf eet samen met een leeuw, en een klein kind past op beide dieren. Een koe en een beer lopen in één wei, en hun jongen liggen bij elkaar. ⁷ Een leeuw eet gras, net als een koe. ⁸ En een kind speelt zonder angst bij het nest van een gevaarlijke slang. ⁹ Als die koning komt, doet niemand meer kwaad. Geen mens doet kwaad op de heilige berg van de Heer. Want de aarde is vol met mensen die de Heer kennen, zoals de zee overal gevuld is met water.

Jesaja 11:6-9, BGT

In de tussentijd worden niet alle zieken genezen

In de tussentijd worden niet alle problemen opgelost. Niet elke onrechtvaardigheid wordt aan de kaak gesteld. Niet elke misdadiger wordt veroordeeld. Niet alle seksslavinnen worden bevrijd. Niet alle vluchtelingen vinden een thuis. Niet alle vragen worden beantwoord. En niet alle zieken worden genezen. Er is geen enkele kerk of bediening aan te wijzen waar

altijd alle aanwezige zieken worden genezen. Iedere volgeling van Jezus die de opdracht van Jezus om de zieken te genezen serieus neemt worstelt met dit gegeven. Jaren geleden vond ik in Hebreeën 2 antwoord op de vraag waarom niet iedereen waarvoor wij bidden geneest: *Alle dingen* [dus ook alle ziekten] heeft God onder de voeten van Jezus onderworpen. Want bij

**De waarheid is dat
in Jezus' striemen
uiteindelijk de hele
schepping genezen en
hersteld zal worden**

dit: *alle dingen* Hem onderworpen, heeft God niets uitgezonderd, dat Jezus niet onderworpen zou zijn. Doch thans zien wij nog niet, dat Hem *alle dingen* [dus ook alle ziekten] onderworpen zijn; maar wij zien Jezus! (Hebreeën 2:8-9, NBG). Bovenstaande verzen lijken een tegenstelling, maar dat is niet zo. De woorden schilderen het spanningsveld dat

we in deze tussentijd ervaren. Door Jezus' overwinning over zonde, ziekte en dood zijn 'alle dingen' in principe nu al aan Hem onderworpen. Toch zien we in de tussentijd nog niet dat 'alle dingen' aan een volkomen herstel onderworpen zijn. Pas als Jezus terugkomt zal het herstel van 'alle dingen' plaatsvinden. De waarheid is dat in Jezus' striemen uiteindelijk de hele schepping genezen en hersteld zal worden.¹³ Feit is dat in de tussentijd nog niet alle zieken genezen worden. De strijd is nog niet gestreden. We leven nog steeds in vijandig gebied, waar een geestelijke oorlog woedt tussen het rijk van de duisternis en het Koninkrijk van het licht.¹⁴

Een beeld uit de Tweede Wereldoorlog kan ons helpen om dit bijbelgedeelte te begrijpen. Toen de geallieerden in 1944 op D-day Normandië binnenvielen duurde het nog een jaar voordat Nederland in 1945 op V-day bevrijd werd. D-day was zonder twijfel de dag van de beslissing: het begin van het einde van Hitler-Duitsland. Generaal Eisenhower liet in die dagen de volgende boodschap horen: 'Uw bevrijding is nabij.' Toch was na die cruciale dag de oorlog nog lang niet voorbij. Tussen Decision-day en Victory-day lagen nog elf barre oorlogsmaanden. We weten dat in die tussentijd zelfs de meeste doden zijn gevallen. Toen was de nood het grootst. Omdat de nazi's wisten dat hun zaak verloren was werden ze meedogenlozer dan ooit. In een soortgelijke tijd leven we nu. De komst van Jezus kunnen we vergelijken met D-day: een goddelijke invasie in het rijk der duisternis. Met als hoogtepunt de strijd op Golgotha, waar Jezus de zonde

en de dood overwon door te sterven aan een kruis en na drie dagen weer op te staan. Deze overwinning is een feit, maar zal bij de tweede komst van Jezus volkomen zijn. In de tussentijd is de duivel echt hels geworden. Hij gaat rond als een briesende leeuw.¹⁵ Hij weet dat hij nog maar weinig tijd heeft. Zijn aanvallen zijn heviger dan ooit. We houden echter vol, want als het evangelie over de hele wereld verkondigd is zal V-day aanbreken. Dan komt Jezus terug en vindt het uiteindelijke en zichtbare herstel van alle dingen plaats.

De apostel Paulus, door wiens handen God buitengewone krachten deed, heeft in zijn persoonlijk leven ook perioden van ziekten en tegenslagen gekend: 'U weet toch hoe ik u de eerste keer het evangelie heb verkondigd. Ik was toen ziek. En hoewel de verleiding voor u groot was, mij om mijn ziekte te minachten en uit te spuwen, hebt u dat toch niet gedaan. Integendeel, u hebt mij als een bode van God ontvangen, als Christus Jezus zelf' (Galaten 4:13-14, GN). Ook in zijn bediening werd niet iedereen genezen. Hij schrijft in een brief aan Timoteüs: 'Trofimius heb ik ziek achtergelaten te Milete' (2 Timoteüs 4:20). Paulus staat niet alleen in zijn zwakheid. In de afgelopen decennia hebben verschillende genezingsbedienaars zelf aan kwalen geleden waarvan zijzelf nooit genezen zijn. De vaders van de Pinksterbeweging, William Seymour en Charles Parham, stierven allebei aan een hartkwaal en werden respectievelijk 52 en 56 jaar oud. De bediening van John G. Lake leidde tot de genezing van meer dan 100.000 mensen, maar zelf stierf hij op 65-jarige leeftijd als gevolg van een beroerte. Kathryn Kuhlman hield genezingscampagnes over heel de wereld, maar tobde twintig jaar lang met een hartkwaal en stierf na een openhartoperatie aan de gevolgen van deze ziekte. John Wimber uit Amerika kreeg wereldwijde bekendheid door zijn nadruk op evangelisatie door tekenen en wonderen. Wimber leed zelf aan hartklachten, te hoge bloeddruk, maagzweren en overgewicht en zei dat hij 'wel zou wensen volkomen genezen te zijn'. Aan het einde van zijn leven leed hij aan kanker, onderging daarvoor chemotherapie, maar overleed op 63-jarige leeftijd aan een bloeding als gevolg van de tumor. Deze en nog vele andere voorbeelden leren ons dat zij die ons zijn voorgegaan kwets-

**Als Jezus niet spoedig
terugkomt sterven
ook wij als gevolg van
een falend lichaam**

baar en niet volmaakt waren en dat Hebreeën 2 dagelijkse realiteit is. Wij weten dat in principe alle dingen Jezus onderworpen zijn: Jezus' overwinning loopt uit op het herstel van alle dingen. Maar wij zien ook dat in de tussentijd nog niet alles aan Hem onderworpen is. Als Jezus niet spoedig terugkomt sterven ook wij als gevolg van een falend lichaam. In navolging van de mannen en vrouwen van God die ons zijn voorgegaan houden ook wij in de tussentijd ons oog gericht op Jezus. Hij geeft ons kracht, moed en liefde om door te gaan.

Wat zou er gebeuren als God iedereen genas?

Deze vraag beantwoorden kan ons helpen te begrijpen waarom God niet iedereen geneest in de tussentijd. Het antwoord zou wel eens verrassend en confronterend kunnen zijn. Stel je eens voor dat alle mensen zouden genezen als we voor hen bidden. Dat lijkt op het eerste gezicht geweldig. Maar wat zou dit met ons doen? Als we constant over de gaven van genezingen beschikken, zouden de mensen ons dag en nacht claimen om voor hen te bidden. De zieken zouden met duizenden tegelijk ons overal achtervolgen en ons geen moment met rust laten.

Dit is misschien wel de hoofdreden geweest dat Jezus zich vaak diep in de nacht terugtrok om op eenzame plaatsen te bidden, omdat Hij er overdag de kans niet voor kreeg.¹⁶ Wanneer Hij zich per schip verplaatste naar een eenzame plek volgden de mensen uit alle steden Hem massaal te voet.¹⁷ Als Hij in een stad een wonder had gedaan, kon Hij die stad niet meer openlijk binnenkomen en zocht Hij in het buitengebied eenzame plaatsen op. Toch wisten de mensen Jezus te vinden. Ze gunden Hem geen rust.¹⁸ Dit was de reden waarom Hij zei dat de vossen holen hebben en de vogels nesten, maar dat de Mensenzoon geen plaats had om zijn hoofd neer te leggen.¹⁹ Want Jezus had een huis aan zee in Kapernaüm. Als men hoorde dat Hij thuis was, kwamen er zoveel mensen op af dat ook de ruimte bij de deur hen niet meer kon bevatten. Ze braken zelfs het dak open om een verlamde man voor zijn voeten te laten zakken.²⁰ Onderweg moest Jezus maatregelen nemen om niet door de mensen onder de voet gelopen te worden. De zieken verdrongen zich om Hem aan te raken.²¹ Dit was de

reden waarom Hij boze geesten verbood bekend te maken wie Hij was en waarom Hij de mensen die Hij genas ten strengste verbood Hem bekend te maken.²² Er kwamen zoveel mensen op Jezus en de discipelen af dat zij soms geen tijd hadden om te eten.²³ De mensen probeerden Jezus zelfs vast te houden, zodat Hij niet van hen zou heengaan.²⁴ Toen Hij eens een dag lang onderwijs gaf aan de oever van het meer van Galilea, kwamen opnieuw drommen mensen op Hem af. Tegen het vallen van de avond was Jezus zo vermoeid dat de discipelen Hem in de boot meenamen naar een rustige plek aan de overkant. Aan boord viel Hij in een diepe slaap. Toen er een gevaarlijke stormwind opstak en het water de boot binnenstroomde, sliep Hij dwars door alles heen. De vermoeidheid had toegeslagen.²⁵ Misschien heeft God daarom het openbare optreden van Jezus op aarde tot drieënhalf jaar begrensd. Veel langer zou zelfs Jezus het vermoedelijk niet volgehouden hebben.

Als Jezus al vermoeid raakte door de claim die de mensen op Hem legden, wat zou er dan met ons gebeuren als God iedereen onder onze handen zou genezen? Zou het kunnen dat God zijn genezingskracht in de tussentijd begrenst om ons te beschermen? We kunnen het niet aan om Jezus te zijn. We zouden lichamelijk en geestelijk in een burn-out terechtkomen en volledig uitgeput raken. De bediening zou ons zo in beslag nemen dat we geen tijd meer voor onze familie zouden hebben. Dat is wat Jezus overkwam.

**We kunnen het niet
aan om Jezus te zijn**

Op een dag kwamen de moeder en de broers van Jezus - Jacobus, Jozef, Judas en Simon - naar Jezus toe om Hem te spreken.²⁶ Ze wilden Hem onder dwang meenemen, want volgens hen had Hij zijn verstand verloren.²⁷ Ondanks de wonderen die Jezus deed, geloofden zijn broers niet in Hem.²⁸ Blijkbaar vond zelfs Maria dat Jezus te ver was gegaan. Hij werd zo in beslag genomen door alles en iedereen dat zij het nu tijd vonden om bij zijn familie te zijn. Toen ze bij het huis van Jezus aankwamen was het zo vol met mensen dat zij er niet meer bij konden. Ze moesten buiten blijven wachten. Toen iemand Jezus vertelde dat zijn familie er was en Hem wilde spreken, zei Hij: 'Mijn moeder en mijn broers? Die staan hier! Want iedereen die luistert naar het nieuws over God en die doet wat God wil, is mijn moeder en mijn broer.' Duidelijker kon Jezus het niet zeggen. Zijn familie stond niet langer op de eerste plaats. De Mensenzoon was gekomen

voor alle mensen. Drieënhalf jaar zou Hij zijn leven wijden aan mensen die ziek, zwak en verloren waren, om hen te redden en te verlossen door in hun plaats te sterven. Zijn familie kon dit niet begrijpen en mopperde dat het ten koste van zijn relatie met Hen ging.

Als iedereen onder onze handen zou genezen, zouden we dan nog tijd voor onze familie hebben? Zouden we dan nog een goede vader of moeder voor onze kinderen kunnen zijn of een goede echtgenoot voor onze geliefde? Hoe lang zouden we dit volhouden? Vroeg of laat zouden we volledig uitgeput raken. Is dat misschien de reden waarom elke opwekking een begin maar ook een einde heeft? Kan het zijn dat God deze visitaties van de Heilige Geest begrenst, omdat dit niet vol te houden is en het ten koste zou gaan van onszelf en anderen? God heeft immers ook de tijd dat Hij ons in Jezus bezocht begrensd tot drie intensieve jaren. Sinds de zondeval hebben we bovendien te maken met verschillende seizoenen in ons natuurlijke en geestelijke leven. Het is niet doorlopend zomer. We krijgen ook te maken met koude winters in ons geestelijk leven. In deze wisseling van seizoenen is God aan het werk om ons te doen groeien en lessen te leren die nodig zijn om geestelijk volwassen te worden.

Tenslotte: hebben we nog geloof nodig als iedereen door ons gebed zou genezen? We zouden hoogmoedig en onafhankelijk van God kunnen worden. We zouden niet langer een rein en heilig leven hoeven te leiden om Gods leiding te ervaren. God geneest immers toch wel. Met gevaar voor

**Zijn liefde
begrenst
zijn kracht**

ons eigen geestelijk leven. Het is niet ondenkbaar dat de mensen alleen nog maar voor de wonderen zouden komen en niet voor Jezus. Want ook zonder te geloven in Jezus als hun Redder zouden ze genezen worden. Tot mijn verdriet heb ik gezien dat een wonder nog niet per definitie het hart verandert.

Het is mogelijk om in de tussentijd een wonder van God te ontvangen, maar een plekje op de nieuwe wereld mis te lopen. Alleen door te geloven in Jezus Christus als Redder en Verlosser worden mensen opnieuw geboren en krijgen ze deel aan de nieuwe wereld die komen gaat.

Misschien vind je mijn antwoord op de vraag waarom God niet iedereen geneest confronterend: in de tussentijd geneest God niet iedereen omdat

Hij liefde is. Zijn liefde begrenst zijn kracht, omdat wij mens zijn en Hij niet wil dat wij er aan onderdoor gaan.

In de tussentijd maken we 'tijden van verademing' mee

Toen Petrus en Johannes in Jeruzalem een verlamde man in Jezus' naam genazen, begonnen de mensen God te prijzen. Ze herkenden de man als de bedelaar die altijd bij de tempelpoort had gezeten. Ze waren buiten zichzelf van verbazing over wat er met hem was gebeurd. De genezen bedelaar klampte zich aan Petrus en Johannes vast, terwijl de menigte stomverbaasd op hen toeliep. Toen Petrus dat zag zei hij tegen hen: 'Waarom zijn jullie zo verbaasd en waarom staren jullie ons aan alsof het aan onze eigen kracht of vroomheid te danken is dat deze man weer kan lopen? Kom tot berouw en bekering, opdat jullie zonden uitgedelgd worden, opdat er *tijden van verademing* mogen komen van het aangezicht des Heren!' (Handelingen 3:12 en 19, GN en NBG).

Engelse vertalingen spreken hier van tijden van verfrissing in Gods tegenwoordigheid. Het zijn indrukwekkende momenten waarop mensen in de naam van Jezus worden genezen en bevrijd. Jezus heeft ons immers opgedragen om in de tussentijd zijn bediening voort te zetten: 'Wie in Mij gelooft, zal de werken die Ik doe ook doen' (Johannes 14:12). Jezus heeft beloofd ons getuigenis te bevestigen met bovennatuurlijke genezing, bevrijding, tekenen en wonderen als wij eropuit trekken om het evangelie te verkondigen: 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondig het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden' (Marcus 16:15-18, NBG).

Gelukkig maken we in de tussentijd 'tijden van verademing' mee. De teke-

nen en wonderen die ons volgen zijn de tijden van verademing of verfrissing die we in de tussentijd met Jezus beleven. Hoewel Paulus zegt dat er in de laatste dagen voor Jezus' wederkomst 'zware tijden' zullen komen, geven de tijden van verademing ons moed, kracht en liefde om te volharden tot Jezus terugkomt.²⁹

Alle diagnoses werden geschrapt

Het wonder dat God voor Charlotte deed heeft mij bijzonder geraakt. Er zijn zoveel mannen en vrouwen als zij, die de hoop op een ander leven hebben opgegeven. Haar getuigenis en dat van vele anderen geeft mij elke dag de moed om vol verwachting op te staan en te volharden in de bediening tot Jezus terugkomt. Charlotte werd letterlijk afgeleverd bij een van onze tweedaagse bevrijdingsconferenties. Ze was helemaal verkramp, haar armen zaten onder de wonden die ze zichzelf had toegebracht en ze was niet in staat om te praten. De psychiatrie kon haar niet meer helpen. In haar dossier stond een heel rijtje aan diagnoses: vermijdende persoonlijkheidsstoornis, paranoïde, angst- en paniekstoornissen, borderline, anorexia, depressie, psychotisch. Ze kende God niet, maar Hij kende haar gelukkig wel.

Charlotte groeide op zonder God, kerk, Bijbel of gebed. Er was ziekte en narigheid in haar familie. Als zesjarig kind voelde ze zich angstig en onveilig. Ze lag vaak paniekerig wakker en durfde niet te gaan slapen. Ze was bang dat iedereen om haar heen dood zou gaan. In haar puber-

De psychiatrie kon haar niet meer helpen

teit begon ze zich te interesseren voor de occulte wereld. Haar vader was hier mee bezig en zo werd Charlotte er in meegesleept. Ze volgde er tal van cursussen, die haar het gevoel gaven dat ze iets kon. Ze raakte in de occulte wereld verdwaald.

Op twaalfjarige leeftijd kwam Charlotte voor het eerst bij een psycholoog voor haar angsten en depressies. Op haar dertiende slikte ze al antidepressiva en ging ze van therapeut naar therapeut. Ze werd somber en kon het leven niet meer goed aan. Ze dacht dat ze niets waard was. Op haar veertiende ging het echt mis. Ze slikte kalmeringsmiddelen en op een dag nam ze een overdosis en een handvol pijnstillers. Haar zelf-

moordpoging werd gelukkig op tijd ontdekt. Ze werd opgenomen op een gesloten afdeling omdat ze een gevaar voor zichzelf was. Af en toe belandde ze in de isoleercel en dacht: 'De wereld moet mij niet meer.' Charlotte zelf zegt hierover: 'Mijn diagnose was dat ik depressief was en psychotisch, maar dat klopte helemaal niet, want ik kon gewoon een uur lang praten en me concentreren. Wel hoorde ik stemmen die me opdroegen om een overdosis te nemen. Ik spaarde wat op van de twaalf pillen die ik dagelijks kreeg, maar ook mijn tweede zelfmoordpoging mislukte. Ik kreeg therapie, maar uiteindelijk hebben ze me ontslagen.'

Rond haar achttiende ontwikkelde Charlotte anorexia en boulimia. Ze hongerde zichzelf uit of at juist heel veel om het daarna weer uit te braken. Zo kwam ze van het een in het ander terecht. Ze zocht het antwoord op haar problemen in het occultisme, maar ze werd er niet beter door. Dat was haar eigen schuld, zei haar toenmalige vriend, omdat ze niet genoeg zou mediteren. Charlotte was kennelijk een slechte leerling. Dat jaar nam ze nog twee keer een overdosis. Om de pijn te verdoven begon ze zichzelf te snijden. Net als het uithongeren gaf haar dat een gevoel van controle. Iets waar ze wel goed in was. Ze viel af door niets meer te eten. Dat ging natuurlijk mis. Ze moest worden opgenomen, dit keer in een gespecialiseerde kliniek in Zuid-Afrika. Haar ouders vonden het moeilijk, maar ze hadden de hoop dat het zou helpen. Het verblijf duurde drie maanden. Maar een week na thuiskomst viel ze weer terug in haar eetstoornis. Nu werd ze in Nederland opgenomen. Kliniek in, kliniek uit. De stemmen in haar hoofd schreeuwden steeds luider: 'Je moet dood! Maak jezelf kapot! Het wordt toch nooit meer wat!' Charlotte voelde continu een zware duisternis op zich drukken.

Toen kwam haar zus radicaal tot geloof in Jezus. Ook zij was met de occulte wereld besmet geraakt, maar werd op onze bevrijdingsconferentie in Houten hiervan bevrijd. Thuisgekomen vertelde ze Charlotte dat haar diagnoses niet werden veroorzaakt door chemische onbalans of omdat ze gestoord was, maar dat het demonisch was. Charlotte stond daar niet voor open. Ze ervoer enorm veel weerstand en wilde er niets van weten. Ze ging zich steeds extremer snijden. Haar armen en benen zaten helemaal onder de wonden en littekens. Op een nacht werd ze zo bang dat ze de gedachte kreeg om naar haar zus te gaan. Haar zus opende haar de ogen en vertelde haar dat ze geen andere uitweg meer had. De psychiatrie kon

haar niet meer helpen, dus vroeg ze Charlotte of ze meeding naar de bevrijdingsconferentie in Houten. 'Je moet echt vrijgebeden worden,' zei ze. 'Waarom komen ze niet gewoon naar mij toe?' vroeg Charlotte. Ze durfde de deur niet meer uit en kon ook niet meer alleen gelaten worden. Ze was een gevaar voor zichzelf. De donderdag voor de conferentie stuurde ze haar zus een berichtje dat ze mee zou gaan. Die dag ging het helemaal fout. Charlotte zat als versteend op de bank. Ze kon niets meer. Ze sneed zichzelf van onder tot boven open. Ze was doodsbang en had geen enkele controle meer over haar eigen leven. De volgende ochtend is ze letterlijk afgeleverd bij de conferentie, als een dood vogeltje. Haar zus ving haar op. Ze was totaal verkrampd en kon zelfs niet praten.

De eerste dag van de conferentie vond ze verschrikkelijk. Ze had alleen maar doodsgedachten. Op de tweede dag vonden er meerdere gebedssessies plaats. Bij elke sessie begon haar hart keihard te bonzen. Aan het einde van de dag ging het over occulte banden. Ze ging naar voren om voor zich te laten bidden voor bevrijding. Ze was helemaal verkrampd en heel erg bang. Ineens viel ze door de kracht van God op de grond en had ze een ontmoeting met Hem. Hij nam het over. Charlotte zei later hierover: 'Het leek alsof de demonen me als oud vuil in de hoek hadden gesmeten. Maar God nam mij aan als zijn geliefde kind. Het was erg emotioneel. Er kwam een vrouw naar me toe die zei dat ik moest uitspreken: 'Jezus is de koning van mijn leven.' De conferentie was afgelopen. Ik wist niet goed wat ik ervan moest denken. Er was wel veel gebeurd, maar ik was ook voorzichtig. Tot mijn verbazing had ik die avond trek in wat te eten en sliep ik prima. Ik was niet bang en had geen nachtmerries. Toen ik wakker werd leek het wel of ik een andere wereld was binnengestapt. Ik voelde een vreugde die ik nog nooit had gehad. Mijn moeder zei dat ik bijna licht gaf. Ontbijten ging meteen prima. Ik hoefde niets te onderdrukken. De eetstoornis was van het ene op het andere moment verdwenen. Tijdens de tweede nacht werd ik wel weer aangevallen; maar nu van buitenaf, niet meer van binnenuit. Het zat niet meer in me. Het was gewoon flauwe bangmakerij. Ineens moest ik denken aan wat die vrouw tegen me had gezegd. Dat sprak ik toen hardop uit: 'Jezus is de koning van mijn leven. Ik kies voor Hem.' En weg was de angst. Vervolgens kreeg ik een bijbeltekst in mijn hoofd. Dat was raar want ik kende de Bijbel helemaal niet. Ik hoorde in mijn hoofd een liefdevolle stem 'Jesaja 2:5' zeggen. Het zei me niks, dus

ging ik googelen. Er stond: 'Laten we wandelen in het licht van de Here.' Ik was dus op de goede weg. Ik voelde zoveel liefde van God. Ik hoorde geen stemmen meer. Ik had geen enkele neiging meer om mezelf te beschadigen. Geen doodsgedachten meer, geen depressies en geen paniek-aanvallen of verkramping. Drie weken na mijn bevrijding heb ik de kliniek gebeld die me op de wachtlijst had staan voor negen maanden opname. Dat heb ik afgezegd. Ik bleef nog wel een tijdje bij de GGZ en praatte met mijn psycholoog, die zei: 'Ik zie in je ogen dat er iets is veranderd.' Dat hoorde ik van veel mensen, dat het aan mijn ogen te zien was. Een paar weken later ging ik voor de laatste keer naar mijn GGZ-psycholoog. Voor het gesprek had ik gebeden dat mijn dossier zou worden gesloten en dat alle diagnoses ontkracht zouden worden. Ik wilde die niet meer op mijn naam hebben. Dat is toen ook gebeurd. Mijn psycholoog zei: 'Ik ga het dossier sluiten en alle diagnoses schrappen. Ik vind dit niet meer bij je kloppen. Ik kan zien dat je veel aan je geloof hebt en dat je een kind van God bent.' Dat was best raar. Ze was zelf helemaal geen kind van God. Ze vonden het daar allemaal wel heel bijzonder. Zo ging ik een nieuw leven opbouwen. Na zes weken kreeg ik een droom waarin ik mezelf gedoopt zag worden. Ik nam een kijkje op de site van de gemeente waar ik nu heenga. Er stond een doopdienst aangekondigd op 12 april: mijn verjaardag. Op die dag ben ik gedoopt. Ik besloot om de bijbelschool daar te volgen. Mijn verleden had zijn sporen nagelaten dus het leek me goed om een paar dagen per week onder een douche van waarheid te staan. Eén kerkdienst in de week was voor mij niet voldoende. Dat was wel spannend hoor, om in zo'n grote klas terecht te komen. Ik moest heel bewust sociale angsten doorbreken en contact leggen. Er kwam nu zoveel waarheid binnen in mijn leven. Elke dag ontving ik daardoor weer een stukje innerlijke genezing. Ik wist helemaal niets van Gods Woord, maar was daar meteen hongerig naar. Ik leerde wat Gods bedoeling met mijn leven is, ook wat betreft relaties en huwelijk. Ik vind het belangrijk dat mensen zien dat God het niet bij dat ene wonder laat. Er gebeuren nog steeds wonderbaarlijke dingen. God onmaskert stuk voor stuk alle leugens en geneest mijn trauma's. De wonderlijke bevrijding was echt maar het begin. Het is een gigantisch avontuur allemaal!"

**Ik ga het dossier
sluiten en alle
diagnoses schrappen**